

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на четверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:
на цілий рік: зі щоденною ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руку ми серце і віра руска“. — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

„Клерикальна реакція“

Коли вірити брошурі д. М. Лозинського п. з. „Духовенство і національна культура“, що тепер на Галицькій Русі починає бути гірше, як було ще недавно, а іменно „відбувається в нашій суспільноті культурний процес в зад, змагається в силу клерикальна реакція, яка нігде не знаходить належного відпору. Старше покоління вільнодумних елементів серед нашої суспільності збайдужніло, пеначе з молодістю відлетіли в минувість також ідеї юніх дів — давів весни, і колишні вільнодумці мовчать або навіть ідуть до Каносси. Між молодіжю клерикальна реакція також не остас без впливу, а й ті, що вільнодумствують на словах, не мають відваги до діла. Не достас їм сили волі раз на все зірвати з церквою і покласти міцні основи під вільнодумний рух, приготувати ґрунт для приходу нового покоління, яке зростало би в повній незалежності духа від церкви — хоч на основі австрійських законів не є се ніяка неможливість. А коли в молодості они не мають силийти даліше слів, то що буде, як міне молодість?“

Take „лих“ добачує д. Л. на Русі. А до сего лиха причиняє ся — се цікаво почути — уже не сама христ.-суспільна партія, бо і в національно-демократичній партії, що приніяла колись у свою програму всі провідні ідеї радикалізму, тепер видко явну клерикальну реакцію, на що д. Л. стараєся дати докази, як віче нац. дем. духовенства у Львові, вплив Митрополита, деякі спутані вільнодумства „Діла“, такий обяв, що всі наші парламентарні послані вийшли з салі, коли поставлено резолюцію в раді державний в справі реформи по-дружного закона (розводів) і т. п.

Ба, „навіть ті партії“, — каже д. Л. про наших радикалів і соціал-демократів — що боротьбу з клерикалізмом за свободу людської думки поклали в основу своєї програми — і они, замість вести боротьбу за культурний сусітогляд, вдоволяють ся переважно т. зв. антиопівством, диктованим звичайно вузко-партийними інтересами, — значить, і они мимоволі посередно причиняють ся та укріплюють своїм нерозумом консервативно-клерикальну реакцію.

У досить обємистій (на 44 сторони) брошурі д. Л. підхоплює в житії нашої суспільності усі ті моменти, які на їх думку съвідчать про те, що він уважає лихом, і розкладає „гріхи“ христ.-суспільників уже на ширші верстви, вавіть явно ворожі нашій партії. Знанчить, находяться ся уже і позахрист.-сусп. партію люди, що не лякаються ся тих наших думок, які популярно можна би назвати консервативно-клерикальними. Стверджено сего факту, і то в боку одного з редакторів „Діла“, не може нас очевидно смутити і ми навіть маємо певну надію, що до Каносси піде щораз більше людей, дарма, чи они будуть мати марку христ.-суспільників, чи може будуть як інакше називати ся.

Хто стоїть на такім становищі, як д. Л., сей очевидно не має чим тішити ся і може жертвувати свої остатці гроши на такі брошурі, як „Духовенство і національна культура“, однак хто приймає ся ролі учителя й опікуна суспільності та остерігає її перед небезпечностю клерикальної реакції, а натомість зовсім загальню дораджує якийсь „вільнодумний рух“ і „культурний сусітогляд“, сей навіть у власнім інтересі повинен дещо більше сказати, як він се розуміє, бо саме зірвана з Церквою, висвобождена суспільноти звід впливу варварії і „духовної цензури“, право на розводи —

се ще далеко не вільнодумний рух і не культурний сусітогляд. А коли навіть взяти на увагу і всі публістичні праці д. Лозинського, які сяк або так говорять про культурний сусітогляд, то і там ми не найдемо чогось суцільного, чогось такого, що можна би нашій суспільноті дорадити замісць „консервативно-клерикальної реакції“.

Д. Лозинський забуває, що і він не таїк то послідовний вільнодумець і поступово веє, яким він себе уважає, і що на дорозі від теоретичного анархізму через Monitor до „Діла“ і він згодився у своїй душі на багато уступок то в той то в сей бік. Він, коли добре тимо, десь то оправдується, що яко анархіст може заробляти, де хоче — се ему вільно. Безпечно, сего ему ніхто не збронить, але постороннім людям також вільно діти ся на таку послідовність „непозначеними, своїми очима і що найменше усміхнутися — та не дуже вірити анархістові в тій самій редакції „Діла“, яка на єго власну думку, тепер також причиняє ся до клерикальної реакції... Отже так ще здатно немилосерна дійсність силув і найзважати поступовця на компроміс і уступки, тепер такі, а колись може і більші, що можемо дожити.

Д. Лозинський, крім спостережень на власні особи, повинен ще спіткити ся, чому ті старші вільнодумні елементи „збайдужні“ і навіть ідуть до Каносси і чому молодші поступовці поза антиопівством не годні видумати ніякого іншого культурного сусітогляду. Принесувати вину того лише впливові духовенства — се значить відмовляти старшим і молодшим вільнодумним елементам всякої дару критицизму, о що посуджувати всіх без розбору нема підстави. Спихати все на байдужність — оправдане занадто легке. Найближчою відповідлю на згадане питання була би згадка, чи, буває, люди не згодилися у своїй душі на деякі уступки в хосен чужих думок, так як се зробив і д. Л., чи може життєвий досвід не навчив їх дечого більше, як д. Л. і чи не настали у них сумніви про вільнодумний рух і культурний сусітогляд такий, як нам єго подавали товариші д. Л.-го по фаху.

Коли справді видко в нас консервативно-клерикальну реакцію, то се на нашу думку тільки ознака банкрутства сего культурного сусітогляду і вільнодумства, як у нас ширено. Сам д. Л. розписав ся не за одним, що не заслугувало на таку оніку і рекламу, як н. пр. справа Січинського, яка тепер по утечі його втратила і той час, який ще може могла мати для буйних голов; а ріжні публістичні меншої міри, як д. Л., могли суспільнотілько зоглядити все те, що на їх думку мало бути культурним сусітоглядом. Сам д. Л. признає, що ширене уже з двайцять літ радикалами „антиопівство“ се ще не цілій вільнодумний рух і еманципація суспільності в під впливу церкви і духовенства — а коли д. Л. мав відвагу спіткити ся, що то ще, інше було в нас таке поступове та гарне, за чим варто плакати, то певно не знав би ясно на се собі відповісти.

Справа вірії і Церкви у нас звязана з національною справою. „Культурний сусітогляд“ може наказував би згодити ся на се, щоби по всіх наших селах Поляки ставили собі свої kapliczki, а Москалі свої „часовні“, а інтерес народний каже нам всім: ні, годі на таке годити ся, нехай буде свій „пін“ і своя церква. Велика поступовість наказує обходити ся без церкви і съвященника, а дійсне жите, н. пр. у Франції, наказує замісць того ставити у школі учителів етика, які так само учать: шануй президента республіки, чи

батька і матір, не убий, не кради, дай „кесареви“ і республіці то, що їй валежить ся ітд. ітд., бо нічого красного від християнської науки ще не видумано і у Франції, де вже „попів“ покасували.

Велика вільнодумність наказує годити ся на розводи, а жити у тих державах, де розводи легкі, учить, що родина, ся перша і найважніша організація кожного народу, від великої волі в розводах розлітає ся і нарід, як цілість, на тім тілько тратить. Свобода у сім наїрам в Росії нищить нам українські родини, так що ніякі укази не годні нам гіршої шкоди заподіяти, як се живе на горобчий лад. Батько бере собі нову „маму“, перша мама іде до кого іншого жити, а діти виховують школи на Москалів. Такий наш зиск.

Усе те і богато іншого, чого в одній статті не розкажеш, бачили і наші старші вільнодумні елементи, бачать уже і молодші — і починають не вірити усому тому, що в нас називають культурним сусітоглядом. А розчаровані на політичним полі і гіркі досвіди по внесенню сего нового сусітогляду на села ще скріпили се недовіре — і ось маємо „клерикальну реакцію“, зворот до того, що довгі часи приносило більші користі, ніж вільнодушні новини.

Се не обав упадку, се обав отверзення суспільності, яким хиба можна тішити ся, а не падькати над ним.

Боєва сила європейських держав на морі.

Душна атмосфера налаєгла над Європою. Всі в занепокоєнім споглядають в сторону сходу, де в найближчих днях можуть зайдти такі несподіванки, які справді поставлять в скрутне положення не одну державу... Не остас по заду Австро-Угорщини, яка пішла на зустріч всім можливим несподіванкам.

Саме вчера спущено на море другого дреднаута нашої держави п. називою „Тегетгоф“, тому і не від річи буде пригадати нашії суспільності, скілько то коштів поносить вибудоване такого корабля.

Боєвий корабель першої класи після найновійшої конструкції збудований коштів не менше ні більше лише кругло 61 міліонів корон. Найновійшої конструкції кружляк коштує кругло „лиш“ 10 міліонів корон, торпедово судно 1.200.000, підвідне судно 1.700.000 корон. З коштів урядження для бойового корабля I. класу т. зв. дреднаут відпадає 37 міл. корон на властиву будову корабля, а около 23 міліонів на його артилерію і уоружене торпедів. Рівно міліон корон коштує уладження електричні для бездротового телеграфу, телефону і освітлення. Плит панцирних для нового дреднаута доставила фірма „Вітковіц“, арматне уоружене фірма „Шкода“. І під час коли перші оба дреднаути „Viribus unitis“ і теперішні „Thegethoffi“ виготовлено в Трієсті, то будова третього буде відбудуватися вже в Рієці а четвертого знова в Трієсті. З кінцем року 1915 всі чотири кораблі будуть віддані на услуги державі.

І питаєш себе тепер, чи справді оно потрібне? Куди глянути оком, всі держави як оден оружать ся і не жалують на то коштів, бо у всіх справді одна засада на думці: si vis pacem — para bellum...

Німеччина має вже до розпорядимости 24 боєвих кораблів з 320.700 тоннами, до яких прибудуть в біжучім році ще три нові

боєві кораблі. Дальше має Німеччина вже 10 нових панцирних кружляків з 114.600 тоннами до розпорядимости, до яких треба буде біжучім році оден додати. 30 опанцирених кружляків з 99700 тоннами і 11 неопанцирів з 9000 тоннами, 105 великих і 47 малих торпедовців боронит береги Німеччини, до яких ще в біжучім році знову 12 прибуде. Всі ці розпоряджася Німеччина ще 12-ма підвідними лодями та й більшим числом шкільних — і спеціальних кораблів старшої будови.

Найближчий сусід Німеччини, а заразом і найнебезпечніший суперник Австро-Угорщина, числиє до тепер 47 боєвих кораблів з 756.000 тоннами, 37 панцирних кружляків з 473.700 тоннами і 66 опанцирених кружляків з 357.000 тоннами. Всі ті кораблі творять разом флоту воєнну „на перший огонь“. До кораблів другої боєвої лінії належить: 5 більших кружляків, 9 неопанцирених кружляків, 24 канонірки, 357 прибережних торпедовців, 29 торпедовців на повне море, як і вікінги велике число кораблів шкільних і спеціальних.

Непримірний ворог Німеччини, а союзник „батюшки півночі“ Франція, посідає 16 лінійних боєвих кораблів з 205.000 тоннами, 21 панцирник з 200.700 тоннами, 10 опанцирених кружляків з 50.800 тоннами, 7 канонірки, 72 прибережних торпедовців, 21 торпедовець на повне море, 193 торпедовців звичайних I. класу, 9 торпедовців звичайних II. класу, 70 підвідних суден, як також велике число кораблів шкільних і спеціальних.

Так дуже вражлива на кождоразове скріплене сил вашої держави Італія не оставає також так поздє від позаду зі своєю воєнною флотою: Наш полуднівий сусід має вже ніні 11 боєвих кораблів I. класу, 6 опанцирених кружляків з близько 11.000 тоннами, дві канонірки, 23 торпедовців прибережних, 31 торпедовець на повне море, 43 звичайних торпедовців, 12 підвідних суден, як також й відповідне число кораблів шкільних, перевозових і спеціальних.

Наш сусід північний Росія, що правда передєся від розпорядкував трохи свою флоту під Чушімою і Порт Артуром, но все таки він під чисельним оглядом стоїть ще перед нашою державою і оружить ся дальше як коштами державними, так також й приватними, що не остати за іншими.

Флота Росії ділить ся нині на дві частини: на флоти: балтійську і чорноморську. Флота воєнна балтійська складається ще нині з чотирох боєвих кораблів з 65.200 тоннами поємності, 6 опанцирених кружляків з 36.400 тоннами, з 26 канонірками, з 80 торпедовців і з 26 підвідних суден. Друга флота чорноморська обирає шість панцирників найновійшої конструкції з 72.400 тоннами, 2 опанцирених кружляків з 13.400 тоннами, 4 неопанцирених кружляків, 17 торпедовців, 17 торпедових суден I. класу і 3 підвідні судна.

Замотана тепер у війну в Італію Туреччина, розпоряджася

кораблів рівняється в найкращому разі 8 бомбовим кораблям з 86.000 тоннами..

Дальше числити австро-угорська флота воєнна: 3 панцирники з 19.000 тоннами, 4 опанцирених круїзера з 11.000 тоннами, 4 мінотори, 24 торпедовців (12 в будові) і рівною таке саме число торпедових суден як вікінги 19 торпедовців підводних і шість підводних суден.

Вікінги треба би зачислити тут і чотири старі круїзери, як також і два мінотори, як вікінги й невелике число кораблів школьних, прибережних і специальніх.

А висновок з цого такий, що загальний стан флота в Європі домагається збільшення австро-угорської флоти. А рука в руку з тим мусить збільшити і число маринарських офіцерів, інженерів, урядників і залоги.

Річ певна, що кошти ті, які йдуть й будуть йти на збільшення як сили воєнної на суши так і на морі нашої монархії, могуть представити нам занадто тяжкими й до знесення неможливими, але треба й то на думці все мати, що лише сильна оборона воєнна дає повну запоруку рівномірного розвитку і піднесення економічного і просвітленого якої небудь держави і націй замешкуючих її областей.

Бережім рідку старину!

Управа Национального Музея у Львові (пл. св. Юра 5.) просить отсім своїм язивом, як Всеч. Духовенство, так і Вп. Патріотичну Суспільність звертати бачну увагу на всякую церковно-народну старину, що дуже часто пропадає і нічечить ся у закутках в закристіях, під вітрами, на хорах, дзвіницеях, та на стрихах. А що її зайчастіше визвирюють до дуже підоцрілих цілій всяких любителів збирачів, несомнінно покутні торговці церковних утварів, по латаїки, малярі і різбарі, дістючи її „по знакомству“, або видурюючи від легковірних „Церковних Комітетів“, щобі опісля все те за дорогі гроши перепродати в чужі руки, або по варварски знищити — тож Управа Национального Музея рішила положити всему конець. Отже, щобі запобігти систематичній пропажі нашої національної старини, Управа Национального Музея просить отсім Всеч. Духовенство і Вп. Суспільність всю церковно-народну старину, яка біна не була (матерію, друковане полотно, малювило, різьба, вишивки, скло, глан, метал, дерево, книжка) посылати у Национ. Музей чи то в дарі, чи за заплату, згладно про неї звіщати. Нехай у всім краю не буде ні однії старини, про яку не знали би в осередку Ізберіганя і громадженя — у Национальному Музею і якої не міг би Национ. Музей набути. Перш усого прошу всіх тих Вп. довжників, що не відповіли на мої запити, або предложені, ласкаво відповісти і всяки обітниці та умови виконати.

Просимо тільки не передавати нічого через посторонніх людей, що не мають ніяких поручень від Национ. Музея посередничати між інституцією та суспільністю. В дану хвилю не має такого поручення ні хто, бо досвід навчив нас, що передававі через посередників предмети (не тільки у російско-японську війну, але й задовго до неї, тай після неї), дуже часто — без вини тих ласкавців-добротів — пропадали і пропадають, чи то в дорозі згублять ся, чи вкраде їх хто, чи згорять, або миши зідуть їх. А звісна річ, що за такі страти з приводу висших елементарних сих ніякий посередник не відповідає.

Бував й таке, що посередник помішав своє в чужим, тай передасть у музей зовсім не те, що дістав — або й забуде про намір жертвователя і возьме за чужий дар гроши собі. Всіх тих случаїв не начислиш..

При надходячих съвтах будуть чистити церкви і доми, тож найліпша пора переглянути всі закутини, та вибрати на верх всі предмети, що нищать ся без пожитку — та вибрати з них всю гідну заховання — загадану висше старину і передати у Национ. Музей. При цій нагоді зверну увагу на деякі дрібниці, важні для історії обряда і звичаю. По за кристиянам бувають часто старі вінчики, якими вінчакть новобрачних. Їх прошу посыкати в музей, хочби они були дуже поєдинчі. Новітні купні металеві корони не потрібні для музея — хиба що були б роботи якого свого ремісника. — Ще в починах XIX. в. були в нас,

особливо в горах, куни-диби, в які замикали караних духовним судом за провини проти церковних канонів. Нині они безслідно пропали, хоч старці вміють про них дещо интересного розказати. Тож можливо, що куни сі заховали ся десь на церковних стрихах або у дзвіницях, та при уважнім гляданію найдутъ ся.

Не менше важко збирати рисунки і фотографії старинних церков і поодиноких частин нашого будівництва, навіть хатного, та хрестів на церквах, могилах і при дорогах. В кождій околиці свій тип! зібраний матеріал показає його значення і звязь з іншими плодами народної орнаментичної умітності.

Наконець у надходячий Великден просимо ласкаво памятати на Национ. Музей писанками. Їх в нас значна скількість, та все ще они далеко не всі. Для того просимо вибрати в кождім селі всякого рода писанок по парі і посыкати їх нам — як можна, то вже без білка і жовтка, а як ві, то хоч не вареними. До кождої пари просимо долучити короткий опис з назвою орнаменту, та — чи давно пишуть єго, чим красять яйца, та на конець скільки свого вносять рисувники писанок у орнамент.

Як бу у кого були які інші вироби людового орнаменту — вишивки, чіпці, крайки, пояси, вінчики з дівоцьких упітів, оканітка — все те просимо посыкати прямо у Национальний Музей, де сі річи упорядкують і віддадуть до публичного ужитку, що вже в найближшій будучині наступить.

Одним словом — Управа Национального Музея просить Вп. суспільність звертати як найбільшу увагу на все те, що до тепер було в поневірці, або в повнім забутті. Коли одна ініціатива створила своїм замислом, волею, накладом і трудом осередок збирания і зберігання памяток нашої національної культури, нехай же загал показає, що в нас є і старина культура духа, яка велить нам розуміти, чи чинити і широ піддержувати здійснене величного замислу одиниці. Нехай отже ні одна гідна заховання річ не пропадає для Национального Музея т, є для нас самих даром, нехай она не дістає ся у непривезені руки ворогів і чужинців — тільки нехай перейде на загальну власність національної культури, а через ню у загальну духову власність людства. Для того Вп. суспільність зволить у всяких разах суміну із всякою стариною звертатись в повнім довірі тільки до Управи Национ. Музея і давати їй можність спасати всю величну красу нашої національної культури у минувшині і нинішності, та стати нечіпованою скарбниццею нової культури у будучині, що зваже нас із всесвітською культурою нерозривними узами невтомимої, нової, самородної і самобутньої творчості.

21 марта 1912. р.

I. Свенціцький,
управитель Национ. Музея.

Просимо домагати ся „Руслава“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

З державної ради.

В дальшій військовій розправі промовляв вчера п. Мехура (ческ. агр.) по чески, бар. Барбо (вім. агр.), п. Станек (ческ. агр.) по чески, після чого забрав голос п. Козловський.

На вступі зазначив пос. Козловський, що в жалем мусить приняти до відома, що речінць, в котрім „Вістник державних законів“ оповістить 2-літній військову службу, є знова непевний. Бесідник жалує ся на припізнене робіт около галицьких водних шляхів, при чим каже, що таке припізнене може причинити ся до скріплення поширюваного радикалізму між населенем. З вдоволенем висказує ся про зневиснені числові лотерей.

Перешовши до справи військової реформи, критикує бесідник поступоване зглядом неї угорських політиків, та заповідає, що польське коло внесе в справу військового закону рішучу прослобу до правителів, щоби подбало про остаточну полагоду в найкоротшім часі сїї пекучої справи.

Дальше обговорював бесідник широко справу мови в армії. Не можна підкупувати єдності мови команди, а з другої сторони

услівім розвитку армії є також полкова мова. Мову сю повинні знати офіцери і підофіцери. Бесідник домагає ся більшого розширення прав польської мови в кадетських школах.

В справі достав для армії ганить звязані доставами аж до 1925 р., та домагає ся побільшена достава від дрібного промислу. Бесідник зазначує даліше, що диктат представників війська при бранках є неможливий до дальнішого удержання. Тверджене міністри краєвої оборони, що начерк австр. військового закона поступає як найдальше під зглядом пільг, можна приняти до відома лише з застереженням. У Франції закон сей признає о багато більші пільги, чим у нас.

Бесідник домагає ся ревізії кватирого закону, узгляднення селян при достарчуванню підвод, більшої винагороди за школи в полю більшого шанування прав населення під час вправ. Остерігає перед форсованім військових видатків понад міру приняту в делегаціях, бо оно мусило б довести до утруднення „финансової мобілізації“, яка з огляду на державний кредит є так само важна, як військова мобілізація.

Відтак полемізуєвав бесідник з виводами п. Лайтнера, який легковажно висказувався про польського і руского мужика. Вказав на заяву кн. Людв. Віндішгреца та міністра Георгія і многих командантів, котрі ствердили, що Поляки і Русини є дуже добри, здоровим матеріалом на вояків і знаменито сповнюють свої обов'язки у всіх кампалях.

На кінець сподів ся бесідник, що новий міністер, який є незвичайним знавцем військової адміністрації, поробить при помочі децентралізації агенції міністерства ощадності в адміністрації, без школи для справності армії. Сподіє ся, що у всіх справах, які не мають нічого спільног зі справностю армії, військова адміністрація узгляднить інтереси населення, а передовсім точно і скоро виконає революції народного представництва. Бажає, що армія розвивала ся дальше під кличем: Дай ціареви, що ціарске, а народови, що народне.

З черги довшу промову виголосив п. Дашицький, висказуючи свої погляди на предлогу військового закона, на становище зглядом неї Угорщини і Австрії. Бесідник заявив, що сторонництво его застерігає собі поставлене поправок в комісії, а предлоги не можливі до приняття буде поборювати.

Відтак промовляв п. Кінцль (христ.-сус.), на чим замкнено розправу і вибрано головних бесідників: „за“ п. Крафта (вім. люд.), „прота“ п. Хода (ческ. соц.). На сім наради відложено.

Міністер просвіти відповів на запит, межи іншими, в справі несанкціоновання лех Коліско, стверджуючи, що сей закон противить ся державному законові про народні і виділові школи.

Запит внесли: п. Марков в справі поступовання адміністраційних і поліційних органів в Галичині, п. Ласоцький в справі катарстрофи в Тшебіні, Морачевський в справі залирки польських гімназистів з офіціями в Стрию.

Слідуюче засідання нині.

Податкова комісія радила дальше під проводом п. Костя Левицького над правителіством предлогом в справі податкових і господарських спілок і кас задаткових.

Правильникові комісії радила вчера під проводом п. Германа. Ухвалено занять ся веши поодинокими постановами правильника, але і реформою цілого комплексу правильника палати. Вибрано підкомітет, до якого війшов в Галичині п. Яворський.

Політичний огляд.

Заграниця.

Усунене вірмено-католицького патріарха з Царгороду. Рада турецьких міністрів зарядила усунене вірмено-католицького патріарха в Царгороді. Сего мала буцімо домагати ся більшість членів вірмено-католицької Церкви. Розпорядок міністрів вимагав ще санкції султана і був би певно переведений, коли би не протест св. Столиці проти сего незаконного і неслушного поступку Туреччини.

Відносили в царгородській вірмено-католицькій дієцезії, наслідком вмішування в справи Церкви съвітських живел, досить прикрі.

Ще в 80-их роках заколотило повстане ново-шізматицької партії мир в вірмено-католицькій Церкві; патріарх Азаріян, бажаючи уникнути розлуки в Церкві, поробив в році 1888 деякі уступки в хосен ново-шізматицьків, однак уступки були того рода, що св. Столиця не могла на них згодити ся. Шізматицькі патріархи мало звертали увагу на нуртовання між вірмено-католицькими, не приборкали їх і стало ся таке, що вірменські націоналісти почали чим раз напрасніше мішати ся в справі Церкви. Дійшло до того, що „національні збори“ одної часті вірмено-католиків виступили з домаганням утворення такої церковної організації, в якій патріарх був би головою, а фактично власті в справах вірмено-католицької Церкви виконували би національні збори через вибрану ad hoc „управлячу раду“ на основі загального голосування. Власть національних зборів була би так простора, що навіть вибір єпископів, заряд церковним майном відбував би ся під єї диктатом.

Очевидно, що на такі „реформи“ — безперемонне вмішування съвітських живел в церковні справи, Церква не могла згодити ся. Минувшого року зібралися вірмено-католицькі єпископи на синод в Римі і видали спільний пасторський лист до вірних своїх дієцезій, пестерігаючи їх перед домаганнями національних зборів. Також турецке правительство зігнорувало дикі претенсії вірменських націоналістів і заявило Апостольській Столиці, що в справах католицької Церкви: іменовані єпископів і внутрішньої діярії признає єдино воюю і авторитет Св. Отця.

Що вплинуло на турецке правительство, що оно виступило проти царгородського патріарха і вмішало ся в церковні справи — покаже будучина. Здогадують ся, що справа ся в

праці на старосамбірській запущеній ниві по-
лишає лезабутій Покійник за собою — праці
на політичнім і економічнім полях, увінчані
гарними успіхами. Політичні пособії двом вимов-
ні памятники своєї праці: дім філії „Просвіти“
і дім „Товариства кредитового“, у яких
був головою і душою, працюючи в них без-
користовно до послідної хвилі свого трудачо-
го життя. З противниками, особливі з русо-
фільським хабазем мусів покійник ціле житє
бороти ся серед нечуваних напастей і клевет, що
що в великий мір причинили ся до его пе-
редважної смерті. Навіть приватного житя
покійника не пощастили юдині душі, обсипу-
ючи его анонімними письмами, а дудикеви-
чівський „Голос Народа“ безцеремонно окле-
вітував покійника. Також на літературній ниві
політичні бл. п. Данило трівкі сліди. Був
дописцем „Зорі“, „Зеркала“, „Письма з Про-
світи“, „Економіста“, „Батьківщини“, „Дзвін-
ка“, нашої часописів і т. д.; писав оповідання
нариси, повісті, що виходили накладом „Про-
світи“, як членські книжочки і в бібліотеці
Ю. Іасальского. Єго збірки народних вірувань
відзначалися такими знаннями сїї праці, що
перекладані єї в увімках на французьку мову.
Останнім оповіданням є „Сплачений донг“. Покійник був селянським сином і уродився в селі Літині, дрогобицького повіту.

В сїї сумній хвилі, прощаючи тлінні
останки бл. п. о. Данила, глубоко зворушеві
шлемо щирі слова спочування для осиротілої Рідні, певні того, що єї біль поділяє ціла на-
ша суспільність.

Шевченкові обходи на Україні. Нинішні
п'ятниці уладжує Український Клю“ в Київі
в театрі „Троїцького Народного Дому“ концерт
в честь Т. Шевченка при співучасті дд. Слав-
ської, Старіцької, Удовенкової, Багрова, Вну-
ковського, Ісаєнка, Карлашова, Рознаторовського,
Садовського, мішаного хору „Укр. Клубу“ і
хору та оркестри театру Мук. Садовського.

В селі Харківцях, пирятинського пов. (на
Полтавщині), дні 10. с. м. відправлено в цер-
кви панаходи по Т. Шевченкові.

В Ново-Олександрові, люблинської губ.,
студенти Українці спромогли ся пошанувати
пам'ять Тараса лише панаходою в інститутській
церкві. Потім пан-отець сказав досить тепле
слово про Шевченка. Та зараз на другий день
жандарм пітав пан-отца, хто замовляв пана-
хиду, а той відповів коротко: „Малоросси“.

Справа студентів засуджених в процесі 101.
Завдяки заходам парламентарів послів по-
милувано українських академіків, засуджених
за події 1. липня м. р. о стільки, що на-
слідки карі даровано всім; наложенні варі-
тії відсиджувати буде 10 засуджених.

Безличність жидівського ученика. Довідуємо-
ся про ось такий обурюючий факт: В філії
VII (Бернардинської) гімназії мав симі дніми
на історичному кружку ученик VI кл. Аслер
(жид), відчit, в якім накинувся в безлич-
ний спосіб на віру в Бога і взагалі розвинув
в рефераті свої атеїстичні погляди. Слухачі,
католики, були сею безличністю жида стра-
шно обурені та в присутності управителя гі-
мназії, п. Яновського, мусіли сидіти тихо. Сей
п. Яновський позволив Аслерові прочитати ре-
ферат спокійно до самого кінця, ба навіть по-
відчit запустив ся з ним в „поясні“ диспуту. Аслер оправдувався тим, що свій
реферат виготовив на основі підручників, які
з난і в школінній бібліотеці. І виявилось,
що такі підручники справді знаходились в
школінній бібліотеці, яка позістава під зарядом
самого управителя п. Яновського. Досить, що
безличність жидівська — не має границь.

**Знову справа легату бл. п. о. Йосифа Тихо-
вича.** Оден з членів родини бл. п. о. Тиховича
на надіслав до „Діла“ слідуюче письмо:
„Хвальна Редакція! Уклінно прошу помістити
в Вашім днівнику знову пригадку в справі ле-
гату бл. п. о. Йосифа Тиховича. Моя пригад-
ка, поміщенна в Вашім днівнику в ч. 162. з 25.
липня 1911 року мала той наслідок, що спра-
вою занялося самінство, і др. Дудикевич,
якого вини легат стільки літ не був зреалі-
зований, зложив рахунок „Правлячому Соб'є-
тові“ „Народного Дому“. Однаке, що дали
сталося ся не знаю; знаю тільки, що легат і
досі не вийшов в житє. Може отси мої при-
гадка знову що поможе, отже прошу о помі-
щенні єї і остато з високим поважанем — Н.
Н.“ — Наведений лист повинен віднести ба-
жані наслідки і Словіт „Народного Дому“ о
скільки не хоче стягнути на себе підозріння,
що справа реалізації легату продовжується в-

нескінченістю з розмислом, повинен би є як
найскорше полагодити.

**Хто уживає товарів з маркою Р. Т. П., при-
чиняє ся до піднесення поваги Товариства і**
піднімає жертву фабриканта на рідну школу.

З житя пок. проф. Володимира Антоновича.
Років з 30 тому довело ся В. Антоновичу
звернутись до знаменитого тоді лікаря проф.
Покровського. В богатій жадальні Покровського
зажадалось черги сила хорих. Анто-
нович був одягнений по простому; і через те
фершал пустив его до лікаря останнім.

Проф. Покровський, не приглядаючись, су-
рово запатував.

— Ты мастерової?
— Ні, — відповів проф. Антонович.
— Водку п'єш?
— Зароку не давав. Випиваю іноді чар-
чину.

— П'яници голодранці! Чемъ занима-
ешься?

— Інтелігентною працею.
— Чемъ?
— Учителюю.
— Где же Вы учительствуете?

— Та в університеті св. Володимира, про-
фесором історії...

Хлібовицький — Кенс. Нині відбуває ся в
карнім суді розправа між б. послом Ніколушкою
Глібовицьким і русофільським студентом
Кенсом, який свого часу почавствував Ніколушкою
колом по голові і плечах так, що побитого Ніколушку лікарі заосмотрювали.

За хлібом. Еміграція робітників до Прус, Данії, Америки і Франції прибрала величезні
розміри. Krakівський дворець валає тепер
день в день до 8.000 емігрантів, з того 60%
в Росії, а 40% з Галичини. Тим то й упра-
вильнене еміграційного руху являє ся хиба
найпекучішою потребою дня.

Бандитизм в Росії. З Лоді доносять: На
ул. Миколаївські напали уоружені опришки
на касиера акційного тов. Л. Гаєра, котрій
мав при собі 20.000 рублів до выплати. Опри-
шки розбили при помочі бомби повіз, яким
іхав касиер до фібріки і взяли ся до розбив-
ання зелізної каси. На се надійшли робітники,
а тоді опришки почали утікати, стріляючи з
револьверів. Стріли ті скалічили 11-літнього
хлопця. В погоні убито одного опришка, при
котрім найдено три револьвери і богато куль.

Копальнинна катастрофа. З Форт Сміт (Ар-
канзас) доносять: В копальні вугля в Окляго-
ма наступив вибух, наслідком чого замкнених
в підземелю 85 гірників, а огонь і дим утруд-
нюють приступ до засипаних.

Пиво і вино ліками проти холери? У Frank-
furter Ztg помістив оден з лікарів статю, в
якій доказує, що пиво і вино убивають за-
разні холери. Досвіди мали виказати, що
заразень холери гине в пиві до 3 годин, а в
виї до 2 годин. Дослідник покликав ся та-
ж на статистику недужих і пошерших на
холеру в 1892/3. рр., коли то підцен в бро-
варників ані винарів не подав ся холери. З
сего можна бачити, як убійчими є для клі-
тин людського організму пиво і вино, коли сі
алькогольні напитки убивають навіть заразні
холери.

Доповняючи вибори одного посла до пар-
ламенту з виборчого округа ч. 21. (Ришів-
Ріпчиці і т. д.) відбудуться ся дні 2 мая, а е-
вентуальний тісніший вибір дні 9. мая 1912.

Підводний кружляк об обемі 4500 тон. За-
ряд російської маринарки — перший в Європі
— рішив ся на таке значне побільшене обе-
му підводних пароплавів. Дотичні пляви ви-
кінчено вже в Петербурзі і цар їх санкціонув-
ав. Новий підводний кружляк зможе перебу-
вати під водою 3 доби, під час коли дотепе-
рінні підводні судна можуть перебувати під
водою найвише 24 години. Кружляк сей зможе
занурити ся на глибину 160 метрів, а нинішні
лодії завурюють ся найбільше на 40 метрів.
На поверхні моря мати ме він скорість
38 кільом. на годину, а під водою 18 і пів
кільом. Уоружені сего найновішого підвод-
ного великанів буде складати ся з 36 рур до
кідання торпед, з 120 підводних мін та 5
скорострільних армат 12 центриметрового ка-
лібр. Корабель сей буде розмірно довгий а
вузкий і буде містити 14 поперечних комор
безпеченості. В корабельних варстатах в
Севастополі буде ся тепер кружляк, того са-
мого типу, лише значно меншого обему, бо
всего 1500 тон і его має спустити ся з вес-
ною сего року на воду. Если проби з сим ко-
раблем випадуть добре, заряд російської ма-
ринарки приступить сейчас до будови біль-

шідуть безперечно і інші європейські дер-
жави.

Жертви готівкою не звільняють від
обовязку жадання купонів Р. Т. П. і уживаю-
чи оварів з маркою Р. Т. П.

Відчitи д-ра Кука Берлінські днівники
доносять, що дослідник підбігунових околиць,
др. Кук не подає ся і наміряє уладити в мі-
сяці цвітні ряд відчitів по більших містах
Німеччини, Австрії і Швейцарії, ілюстрованих
світлинами образами. Др. Кук є певний, що
удасть ся ему пересвідчити цілій сьвіт, що
прецінь був дійсно на північнім бігуні.

Оповістки.

Реколекційні науки в церкві оо. Василя
у Львові будуть голосити ся на дніах від 24.
до 31. марта с. р. включно. В неділю вече-
ром дні 24. марта наука вступає. В проці дні
с. в понеділок, второк, середу, четвер, пя-
тницю і суботу наука о годині 6½ ввечером.
Кожного дня по науці буде суплікація і bla-
гословене Найсъ. Тайнами. Словів звичне ся
в п'ятницю по полуночі.

Комітет будови церкви на Гірці, передмі-
стю Станіславова, має честь предложить ві
П. Добродіям касовий звіт приходів і видатків
від свого завзяння по кінець року 1911.

Приходи: Зібрано з пушок 785.66 К,
зібрано в розпродажі бльотків 1644.84 К, зі-
брано на книжочку в Гірці 2735.97 К, зібрано
на книжочку в місті 3105.41 К, зібрано на
книжочку в Кніг. Колонії 462.80 К, зібрано
з квест, паломництв, коляд і т. п. 2074.88 К,
підмоги Інституції і Товариства 2945.51, під-
моги Іх Преосв. Кир Еп. Хомишина 5000 К,
одноравові жертви Добродіїв 2375.41 К, датки
членів Apostolstvo молитви 484.19 К, зібрано
в катедральній церкві 2348.32 К, зібрано в
церкві в Гірці 1239.30 К, з розпродажі бло-
шур 852.37 К, з розпродажі образців і бло-
шур 751.58 К, відсотки від капіталів 325.94 К.
Разом 27.092.18 К.

Розходи: Виплачено підприємцеві
за будову 25.597.11 К, видатки на бльотки,
друк, порта, пляни і т. п. 1.332.72, в касі Ко-
мітету на щадничих книж. 162.35 К. Разом
27.092.18.

Комітет будови виносять 40.000 К, без у-
рядження, остає проте довг 12.907.82 К.

Рівночасно складає Комітет найсеред-
ніші подику всім В. П. Добродіям за щедрі
датки на будову згаданої церкви, яка стала
ся нашою кіностичною серед винародовляючої
служби зелінічої і робітників варстикових.
Они гromadilis в церкві, освідомлюють ся
і звільна вертають до народних съятощів,
чого найлучшим доказом є засноване читаль-
ні і вмуроване пропамятою таблиці в честь
о. Маркіяна Шашкевича. Праця і зобовязання
Комітету не є однак покінчені, хоч при Бо-
жій помочи удається будову згаданої церкви
так повести, що вже в вій відправляють ся
правильно богослуження. Як в касового звіту
слідує, Комітет має ще 12.907.82 К довг, а
також потребу значнішої квоти на внутрі-
шнє уряджене церкви. Задля сего осьмілья
Комітет звернути ще раз з уклінним про-
шенем до В. П. Добродіїв, якії звітами хоч би
найменшими жертвами зволять ласкаво до-
помочи ему виплатити переняті на себе
довг і довершили ся діло на славу Божу і по-
житок нашого народу. В Станіславові, в лютні
1915. року. О. І. Гордієвський, покровитель, о.
Й. Малицький, секретар, о. І. Редкевич, пред-
сідник.

Перенесення руских військових съятощів.
О. Йосиф Кишакевич, ц. і к. військовий курат
в Різані в Дальмациї перенесений до Львова,
а о. Александр Ковалський, ц. і к. курат у
Львові перенесений до Інсбрука. Доси руского
військового съятощів в Інсбруці не було.
Оба

Матеріали до знозин галицьких москвиців
з Росією.

(Дальше).

Поэтому покоряйше пропусти Вась употребить все мѣры къ тому чтобы помочь г. Загайко въ этой операции. При помощи предоставленного имъ Учреждения мы можемъ получать и кромъ хлѣба еще и другіе перевозки какъ изъ Галиціи такъ и въ Галицію. Переговорите обо всѣмъ этомъ съ г. Савелиемъ Михайловичемъ Загайко и окажите ему всяческое содѣйствіе чимъ очень обяжете Истинно Вамъ преданного и многое Вась уважаемого И. А. Вышнеградского. с. р.

С. Петербургъ 19/10 84.

Отъ новій фактъ, живо въ очи біючій и доказуваючій о заниманію съ мною дѣломъ произведенія коммерческой сдѣлки що задля личныхъ выгодъ своихъ, должно признано исключило о. Наумовичу и пр. мене же обложивши яростными клеветами, вовлекли въ бездну искусственно выдуманныхъ, на дѣлѣ же несуществующихъ обвиненій для змущенія моимъ къ молчанию на сдѣланную мнѣ величую кровь.

Когда я пребывалъ еще въ Кіевѣ, прѣѣхалъ во Львовъ г. Сорокинъ, делегатъ изъ Петербурга изслѣдовати дѣло нашего банка на мѣстцы и свидавши съ мною въ Тернополи, по возвращенію моемъ изъ Кіева, сказали откровенно, что люди въ Дирекціи якъ и порядокъ тамъ во все не правятся ему и. пр. Заявленіе Сорокина сдѣлало на мене чрезвычайно непріятное впечатленіе и я не могъ решитися впростъ открыть передъ чужимъ человѣкомъ нечестніи сдѣлки своихъ людей. — Я живилъ въ сеоѣ надежду, что люди тіи опамятаются, постараются исправить злѣ, тому и извинялъ у нихъ неодно пе-редъ о. Сорокиномъ и обѣщалъ уладоженіе всего по прѣѣздѣ о. Наумовича во Львовъ,

о чемъ зостане онъ (Сорокинъ) уведомлены.

Отецъ Наумовичъ вернувшись въ Россію до Львова и пока незакаженый еще отрую злобной унтриги и свѣдомой дѣйствительной правды, съ начала выругалъ Дирекцію за не правильное поступленіе ей съ мною, стояль по моей сторонѣ якъ подобало настаивая на исполненіе Дирекцію условій договора съ Обществомъ Югозападныхъ желѣзныхъ дорогъ и написалъ по желанію г. Сорокина письмо къ И. А. Вышнеградскому, содержаніе которого небыло мнѣ якъ и Дирекціи известнѣмъ. — Наразъ получилъ г. Площанскій депешу для уведомленія мене о высыпалъ къ мнѣ письма изъ Петербурга. О томъ узнавши о. Наумовичъ извѣстилъ сейчасъ Дирекцію и въ другъ зосталъ я завозванимъ до передачи Дирекціи письма изъ Петербурга, которое разумѣется надойшло до мене не много познѣйше.

Между тѣмъ вынудили гг. Директоры отъ о. Наумовича сознаніе на письмо его переданное къ И. А. Вышнеградскому, и загорѣвшіи ненавистю, начали обрабляти о. Наумовича противъ мнѣ, що замѣтилъ я на немъ уже при передачи ему дѣйствительно, межи иными и для него надоспѣвшаго письма изъ Петербурга. Цѣль подушеннїй была, изволуяти мене отъ всѣхъ и всего, къ чemu больше еще застрило ихъ желаніе, выказанное въ собственоручномъ письмѣ И. А. Вышнеградскаго о. Наумовичу, переданое нимъ до прочитанія гг. Директорамъ. Письмо по опущенію вступной части гласить дословно такъ: Достопочтенный и Многоуважаемый Отецъ Іванъ Григорьевичъ...

...Обращаюсь теперъ къ дѣламъ банка, о которыхъ подробно узналъ я отъ г. Сорокинъ и изъ письма Ваішнеградскаго, и полагаю необходимымъ усердно просить Васъ принять энергіческіе мѣры къ тому чтобы привести дѣла ти въ окончательный порядокъ.

Въ настоящее время мѣръ этихъ мнѣ

передставляется всего три. 1) Совершенно необходимо поставить въ главѣ Банка лицо не только въ полнѣ преданное русскому дѣлу и ясно понимающее коммерческое и экономическое положеніе того района въ которомъ Банку приходится дѣйствовать.

Такимъ лицемъ какъ мнѣ кажется, весьма хорошо могъ бы быть Вашъ многоуважаемый сопутникъ въ Россіи З..., я былъ крайне обрадованъ, узнавъ изъ Вашего письма, что вы предлагаете именно его назначить для этой цѣли; очевидно что банкъ несмотря на полученную помощь не вышелъ еще изъ очень труднаго положенія, и довѣре къ нему возродится въ надлежащей степени, толька тогда, когда нимъ управлять будетъ лицо, въ энергіи, безкористности, честности, осторожности, о искусствѣ котораго никто даже сомнѣваться неможеть. — Сколько я изналъ З... во времена его пребыванія въ Петербургѣ, онъ соединяетъ въ себѣ всѣ эти качества. — Само собою разумѣется что съ его вступленіемъ 2) должна начаться новая эра въ завѣдиванію дѣлами Банка, эра эта должна между прочимъ характеризоваться крайнею осторожностью въ выдачѣ денегъ подъ векселя, самыемъ энергическимъ образомъ дѣйствіемъ, для взиманія съ должниковъ уклоняющихся отъ уплаты и недопущеніемъ вообще говоря, и заисключениемъ только самыхъ уважительныхъ случаевъ переписки векселей. — Должно помнить постоянно, что вексель по существу своему есть трансфертный документъ и придаватъ ему значеніе документа долгосрочного посредствомъ его переписки на новые сроки никогда не слѣдуетъ. Денежные затрудненія мѣшающіе въ срокъ уплаты по векселю, большою частію являются именно отъ того, что должникъ надѣется на отсрочку съ уплатою и употреблять деньги краткосрочного кредита въ такое дѣло, изъ котораго онъ неможеть его вынуть къ сроку. — По этому при открытии кредитовъ подъ векселя совершенно необхо-

димо съ точностью справляться объ употребленіи и спрашиваемыхъ денегъ. — Конечно могутъ быть случаи, когда и векселя придется переписывать, но это нужно допустить только тогда, когда должникъ при самомъ заключеніи займа подъ вексель объяснятъ, что собственно беретъ деньги подъ долгосрочный кредитъ. Само собою понимается что при такихъ условіяхъ осторожность должна быть крайняя; предпринятіе для котораго выдаются деньги, должно быть изучено въ точности, и число случаевъ открытия кредита подъ векселя съ прямою увѣренностью, что ихъ придется переписывать должно быть крайне ограниченое. Я даже полагалъ что въ этихъ случаяхъ надо руководствоваться исключительно слѣдующимъ правиломъ: можно выдавать деньги подъ векселя о которыхъ знаемъ что они будуть переписаны только тогда, когда дѣло для котораго такой кредитъ требуется, будучи вполнѣ солиднымъ и убезпеченымъ, въ тоже время содѣйствуя успѣху обще русскаго народнаго дѣла. 3) Необходимо самымъ энергическимъ образомъ хлопотать о выпускѣ закладныхъ листовъ; на этомъ и считаю необходимымъ настаивать съ особенною силою и вотъ по чему всѣмъ людямъ смертны, подверженые разнымъ случайностямъ. Очень можетъ быть что и мнѣ вслѣдствіе ли естественного конца или болѣзни или другихъ обстоятельствъ придется оставить то дѣло, которымъ я теперь управляю, и очень можетъ быть, что Дирекція послѣ меня передѣтъ къ лицу несочувствующему нашему многострадальному народу, что тогда будетъ? Потребуютъ возврата денегъ, и поставятъ Банкъ въ крайнее затрудненіе, вѣроятно даже вдорвать его въ воздухъ.

(Дальше буде).

Пошукує ся від Проводія рутинового дяка в добрими съвідотвами, добрим голосом і обовязком держати піддячого. Зголосенія до Уряду парохіального в Переволоці п. Бучач. (2—4)

Звичайні загальні збори Товариства „Руска Бесіда“ у Львові

Ринок ч. 10

відбудуться по мисли § 20. статутів в суботу дня 23. марта 1912 точно о годії 6. вечеромъ в отсім порядкомъ днівнімъ: 1) Відчитане протоколу. 2) Звіт уступаючого Відділу. 3) Вибір нового Відділу. 4) Внесенія членів. — О як найчисленнішу участь ВП. Панів Членів просить Відділ Товариства „Руска Бесіда“ у Львові.

НА СВЯТА!

Щоденно свіжі певні **ДРІЖДЖІ**, в ціні К 120, 180, 220 за 1 кг.

Муку і всікі інші колоніяльні товари продає (1—13)

„Народна Торговля“

Церковна Штука в Станіславові

Поручає церковне і столове світло, богослужебне гарантоване вино, знамениті вина столові і витравні, ризи і знаряди церковні, власні робітні риз, бронзів і оправи книг — по цінах умірюваних.

Весь дохід призначений на „Дім сиріт“ і удержане українських шкіл жіночих в Станіславові.

Для уникнення навалу перед надходящими съвятами просить ся о власні замовленія. (2—11)

Патентовані софи,

капапи, фотелі до спання і меблеві обитя має на складі у великімъ виборі — також на ділні сплати

Манітер Курівський

Львів, Скарбківська 5. (2—10)

Асекуруйте своє майно від огню

В „Дністрі“!

Каждий Русин повинен асекурувати ся від огню, щоби на слічай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці то доброти цілого народу.

Каждий Русин повинен асекурувати ся тільки в рускімъ товаристві взаїмнихъ обезпечень

„Дністер“

Нема жадного іншого руского товариства асекураційного, тільки один

„Дністер“

„Дністер“ рахує найдешевші оплати заобезпечення селянськихъ будинків.

„Дністер“ взвертає кождочірній чистий зиск своїмъ членамъ; на рік 1911 виносить зворот 10%.

„Дністер“ оцінює та виплачує шкоди до огні скоро і ретельно, а до комісій запрошує все двохъ господарів на оцінителів.

„Дністер“ дає підмоги рускимъ школам і бурсам, де виховуються селянські діти.

Люди асекурувані в „Дністру“ монута дістати позичку у всіхъ великихъ Банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносять з кінцемъ 1911 року 3,353,305 корон.

„Дністер“ приймає обезпечення на житє у всіхъ ділніхъ комбінаціях (на дожді, посмертні капітали, посаги, рента).

В „Дністру“ можна обезпечати від крадежі з вломомъ движимости всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векселі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпеченій „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.

Подвійний хосен!

Хто набуває въ Торговельно-промисловімъ Союзі ул. св. Антонія ч. 1.

Вишиваю сорочки від 12—20 К,

краватки 2'50 К

рукники 8—10 К

Переписні листики Монастирського дуже гарні по 10 синцівъ само гуцульські вироби. Килими по 16 К 1 метр. Машини до писання „Адлер“ руска 600 К — руско польська 650 К і проче — той дав авробляти свою і спричиняє більший процент на рідні школи. Замовленія ліш письменні:

„Торговельно-промисловий Союз“ у Львові ул. св. Антонія ч. 1.

Гроші плати ул. Монацького ч. 12.

Розклад їзди зелізниць у Львові.

Відїзд з Головного двірця до:

рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі
3:40	8:22*	2:45*	7:30	11:10	Красова	5:50	9:00*	—	5:48 9:50
—	8:45	6:05	7:30	12:35*	Кошова	7:30	10:15	1:30*	8:25* 2:22*
—	—	5:46	—	—	Мішани	—	—	7:15	—
6:15	10:40	2:18*	8:46	11:13	Риша	—	—	1:10	5:40
—	—	2:35	8:38*	—	Підволочись	7:20	11:55	2:10*	10:30
6:00	9:15*	2:20*	—	10:48	Красного	—	8:08*	—	9:44
—	9:37	—	—	2:50*	Чернівців	8:05	—	2:05*	10:10
—	—	3:05	—	—	Чернівців	—	—	5:52	12:05
—	—	—	6:29	—	Станіславова	—	10:25	—	—
6:00	—	1:45	6:50	11:25	Коломиї	5:45	—	—	—
7:30	—	1:45	6:50	—	Сигнаї	7:28	11:40	6:45	11:00
6:35	9:05	3:40	—	10:40	Лавочного	7:28	11:40	4:25	11:00
—	—	2:28	7:49	11:35*	Самбора	8:00	9:58	1:40	9:00